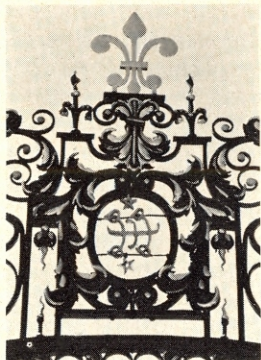

20 '79

No. 1791

HET DENKBEELD VAN
DE BAHÁ'Í

Gebeurtenissen in Iran leveren bijna dagelijks grote krantenkoppen op. Na de vlucht van de sjah is er heel wat veranderd, niet verbeterd. Verzet tegen westerse invloeden en het streven naar de vestiging van een Islamitische staat, deden het fanatisme opblaaien. Waar fanatisme of koud dogmatisme overheerst hebben minderheden het moeilijk. Worden deze of andere -ismen nog gemengd met afgunst dan valt het ergste te vrezen. Militante minderheidsgroepen, zoals de Koerden, trekken nog wel de aandacht. Minder hoort men over de Joden en Christenen, hoewel hun in Iran bepaald geen gerust leven beschoren is. Zij zullen echter binnenkort als religieuze minderheden worden erkend. De grootste religieuze minderheid, de Bahá'is - ruim 400.000 aanhangers - wordt waarschijnlijk die erkenning onthouden.

Evenals de Joden en de Christenen geloven de Bahá'is in één God. De Bahá'is worden echter gezien als afvalligen, ontrouw geworden gelovigen. Daarbij bevindt zich het Bahá'í Wereldcentrum in Israël, zodat de verdachtmaking dat zij zionisten zijn gemakkelijk geuit wordt. Al met al is het gevaar dan groot, dat de rechtlijnige Khomeiny en zijn aanhang deze religieuze groepering nog heviger gaan vervolgen. Deze AO gaat over het Bahá'í geloof en zijn aanhangers de Bahá'is. Duidelijk blijkt hoever het Bahá'í geloof zich van het de Islam - beter wellicht de sji'itische stroming in de Islam - heeft verwijderd.

het denkbeeld van de bahá'is

Günter C. Vieten

De eerste Nederlander die zich bij de Bahá'is aansloot, was een zee-kapitein. Hij was aan boord van zijn stoomschip met een passagier over een verhaal gaan praten dat hem daarna nooit meer losliet. Het was een wonderlijk verhaal van profe-

tische figuren die in de vorige eeuw verschenen waren in het Midden-Oosten, en van de bijna geluidloze geboorte van de jongste wereld-godsdienst van de geschiedenis.

Met name gedurende de laatste jaren hebben, ook in ons land, dui-

zenden mensen het uitdagend relaas van de Bahá'is vernomen en.... meestal als twijfelachtig terzijde geschoven. Maar niet iedereen reageerde afwijzend. Het Bahá'i geloof tekent zich in de wereld steeds herkenbaarder af. Ook berichten over de onderdrukking van deze godsdienst door de geestelijke machthebbers van Iran richtten in 1979 de aandacht op dit verschijnsel.

Báb

De meeste toeristen die Israël hebben bezocht, kennen het heiligdom dat de Bahá'is in de havenstad Haifa op een helling van de berg Karmel hebben opgericht: een marmeren graftempel met goudlazuur koepel temidden van bloeiende tuinen. Die graftombe is aan een jonge perzische profeet gewijd die in 1850 op aandrang van islamitische geestelijken werd gefusilleerd. Men noemt hem de Báb. Dat is een symbolische naam en betekent Poort. De Báb was een soort poort tot goddelijke kennis en vormt in het denkbeeld van Bahá'is een geestelijke schakel tussen oude en nieuwe tijden.

De rol die deze profeet uit Iran in de geschiedenis van het Bahá'i geloof speelt, herinnert aan de zending van Johannes de Doper. Ook de Báb trad als heraut op van Eén die God spoedig na hem zou zenden, onmetelijk belangrijker dan hijzelf. En ook hij moest sterven en verwekte slechts hoon aan het hof van zijn land en onder de schriftgeleerden.

Op 23 mei 1844 had de jonge

koopman Siyyed 'Ali-Muhammad die later de Báb werd genoemd, voor het eerst van zijn missie gesproken. Dat gebeurde in de oude binnenstad van Shiraz, een stad in het hart van Perzië die bekend staat om haar dichters en klaterende fonteinen. De Almachtige, zei hij, had hem geroepen en er toe bestemd een nieuwe leer met goddelijk gezag te verkondigen. Gedurende de daarop volgende jaren vloeiden 500.000 verzen in kostelijk perzisch handschrift uit zijn pen. Met zijn boodschap bracht hij vele mensen in vervoering. Hij daagde de machtige schriftgeleerden uit en weerlegde hun beweringen. Zijn kennis was verpletterend.

Toen hij na langdurige gevangenschap, nauwelijks 30 jaar oud, voor zijn geestelijke beulen stond, gaf hij hen onwrikbaar te verstaan degene te zijn op wiens komst zij 'sinds duizend jaar' wachtten. Dat sloeg op het geloof van de perzische Moslems van de Shi'a sekte, dat duizend jaar na de laatste plaatsvervanger van de profeet Mohammed de 'dag des oordeels' zou komen waarin God een scheiding zou maken tussen waar en onwaar. Met dat moment verbindt ook het islamitische geloof de verwachting van een soort Messias die men de Mahdi noemt.

Het jaar 1844 was trouwens ook in kringen van christelijke 'adventisten' met grote verwachtingen omgeven.

Graftempel van de Báb op de berg Karmel in Haifa. De Báb trad als heraut op van Bahá'u'lláh de centrale figuur van het Bahá'i geloof

Met name in de Verenigde Staten en in Engeland rekenden toen vele Christenen op de wederkomst van de Zoon en het aanbreken van het rijk van God op aarde. Maar er deed zich schijnbaar niets voor. Niemand lette op datgene wat in Perzië gebeurde. Daar zag men ook later in het Westen geen reden toe. Slechts een enkele keer werden zich mensen die de Bijbel kennen, van het merkwaardig feit bewust, dat 1844 in de islamitische kalender samenvalt met het jaar 1260. Dat zette hen aan het denken, want 1260 wordt in onze woordenboeken 'een apokalyptisch getal' genoemd omdat het op het einde van de oude wereldorde duidt. Daar verhaalt het meest geheimzinnige boek van de Bijbel over, de Openbaring van Johannes (hfdst. 11 en 12).

De moderne geschiedenis laat zien, dat zich vanaf 1844 in de hele wereld opmerkelijke veranderingen hebben voorgedaan, met name op technische en wetenschappelijk gebied maar ook in politiek en economisch opzicht. Daardoor is de aarde alsmaar 'kleiner' geworden en zijn de volkeren naar elkaar toegroeid. Dat daar een Goddelijk Plan in schuilt, onderkent vooralsnog slechts een minderheid. Daarin onderscheiden Bahá'ís zich van anderen.

'Bloemen van één tuin'

Terwijl een groeiend aantal mensen de noodzaak van een verruimde mentaliteit bepleit, een herstel van menselijke normen, de afkeer van

oorlog en geweld en een denken en ordenen in wereldomvattende verbanden, voegen de Bahá'ís daar een voor hen kenmerkend element aan toe: dat wij onbewust onder invloed staan van de geest die in 1844 als een lichtval over de aarde werd uitgestort.

De Bahá'í godsdienst biedt dus een mystieke verklaring aan voor de huidige tijd. Vooral het uitgangspunt, dat nu door een herschepping van het hele maatschappelijke bestel, alle mensen tot een gemeenschappelijk peil moeten worden verheven, spreekt meer en meer bewoners van de aarde aan.

Weliswaar worden de Bahá'ís in de meeste landen waar de Islam heerst, vanwege hun geloof in een nieuwe profeet onderdrukt, en ook de heersers van marxistische staten willen van die vredelievende en idealistische godsdienst niets weten; dat neemt niet weg, dat het Bahá'í geloof buiten die gebieden steeds harder groeit en bezig is aan een zachtmoedige verovering van miljoenen harten.

De statistieken die het Bahá'í Wereldcentrum publiceert, vermelden al ver boven de 100.000 plaatsen waar inmiddels aanhangers van die jonge religie wonen. Bovendien zijn er in de Bahá'í gemeenschap al circa 1.600 ethnische groepen vertegenwoordigd – van de Vuurlanders tot de Eskimo's en van de Roodhuiden tot de Papoea's – zodat er reeds sprake is van een dwarse

Israëliëse jongelui in de Bahá'í tuinen van Haifa. De Bahá'ís geloven dat de Messias van de Joden verschenen is

doorsnede van het hele mensenras binnen dit godsdienstig verbond dat nauwelijks anderhalve eeuw oud is.

Daarbij doet zich de sterkste groei op dit moment in de Derde wereld voor, ook al vormen de Verenigde Staten en Canada met hun bont geschakeerde bevolking van immigranten daar een uitzondering op. Maar met de wetenswaardigheden en goederen overladen Europeaan reageert vooralsnog het zwakst op het appél dat van de Bahá'í boodschap uitgaat, nl. de eigen situatie voor alle zekerheid eens grondig te overdenken.

De wereldomspannende uitzetting van het krachtencentrum van dit geloof heeft dus mensen uit het Oosten en het Westen aangetrokken die zich in die nieuwe samenleving één zijn gaan voelen als nooit

eerder. Culturele barrières die zo vaak de ontmoeting van harten en breinen in de weg staan, vallen voorgoed weg. 'Gij zijt allen de bloemen van één tuin,' luidt het motto dat de Bahá'ís voortdurend voor de geest staat. De hele aarde is ons vaderland.

Een onafhankelijke godsdienst

Hoewel India qua aantal Bahá'ís Iran naar de kroon begint te steken, speelt het perzische element nog altijd een sterke rol. Behalve in het gebied van de berg Karmel in Israël liggen in Iran nu eenmaal de voornaamste heilige plaatsen van de Bahá'í godsdienst: historische huizen en kwartieren in de hoofdstad Teheran en in het dichterbij Shiraz die na de revolutie van 1979 onmid-

dellijk onder aanvoering van fanatieke 'ulama' ('moella's') werden bezet en geschonden.

Door zijn historische inbedding in Perzië wordt het Bahá'i geloof vaak met de Islam in verband gebracht. De Bahá'is zijn daar niet gelukkig mee. Met behulp van godsdienstwetenschappelijke toetsen tonen zij aan, dat zij geen 'sekte' vormen maar een onafhankelijke godsdienst. En vooraanstaande deskundigen zoals de Britse geschiedkundige Arnold Toynbee en de Duitse godsdienstonderzoeker Helmuth von Glasenapp geven hen hierin ook gelijk.

De verhouding tussen het Bahá'i geloof en de Islam is het best te vergelijken met de relatie die in historisch opzicht tussen het Christendom en het Jodendom bestaat. Christenen zijn geen aanhangers van 'een joodse sekte', en Bahá'is willen geen 'weggelopen vrijzinnigen van de Islam' zijn.

De veruit meeste Bahá'is in de wereld hebben van huis uit trouwens geen andere binding met het islamitisch geloof dan hun overtuiging, dat Mohammed in dezelfde verhouding tot God staat als Jezus Christus en de overige Leraren die van de Heer in de hemelen hebben getuigd: op verschillende tijdstippen en plaatsen, maar met eensluitende opdracht, nl. licht in duistere zaken te brengen en de mens geestelijk op te voeden.

En dit is dan ook meteen een belangrijk geloofspunt van de Bahá'is. Zij gaan ervan uit, dat bij het ontstaan van alle godsdiensten en

dus indirect ook alle grote beschavingen steeds dezelfde bovennatuurlijke macht aan het werk is geweest. Pas door menselijke inmenging werden de diverse godsdienstige stelsels uit elkaar gedreven hoewel ze als schakels van een keten met elkaar verbonden hoorden te zijn.

Op het stopzetten en terugdraaien van die noodlottige vreemdeling richten de Bahá'is veel aandacht. Vanuit hun godsdienstige opdracht willen zij mensen er toe brengen zich met anderen in het diepst van hun hart te verzoenen en op die manier de sfeer helpen te verbeteren waarin wij met z'n miljarden leven.

Het is dus niet de bedoeling een soort 'super oecumene' van de vele godsdiensten en sekten te propageren die er op de aarde bestaan. Dat is niet mogelijk en ook niet nodig, want lichamen als kerken zijn aan een natuurlijk wordings- en vervalproces onderhevig en verdwijnen in de geschiedenis op den duur vanzelf. Aan vergankelijkheid ontsnapt geen enkel organisme; het zal weer in delen uiteenvallen. Ook de Bahá'i godsdienst is geen eeuwig leven beschoren. Over ongeveer duizend jaar zal opnieuw een soort wedergeboorte plaatsvinden, door de komst van een andere afgezant van God.

Manifestaties

Volgens de Bahá'i leer volgt God een bepaalde methode om zijn onmetelijke geestelijke afstand tot

de mens te overbruggen. Hij bedient zich van zogenaamde Manifestaties. Dat zijn heel uitzonderlijke mensen in de geschiedenis, met een machtige ziel, die als een zuivere spiegel het onzichtbare 'licht' van goddelijke kennis en warmte opvangen en weerkaatsen. De 'lichtsterkte' die van hen uitgaat, is altijd nauwkeurig afgestemd op het bevattingsvermogen en het ontwikkelingsstadium van de mens in die tijd.

Bahá'is ontkennen dus, dat God ooit persoonlijk in een menselijke gedaante is verschenen. God komt noch gaat, neemt nimmer een vorm aan, wordt dus noch geboren noch is hij onderworpen aan één of andere wijze van sterven. Hij is immers de eeuwige, onveranderlijke en alomvattende Geest, ver verheven boven het verstand en de

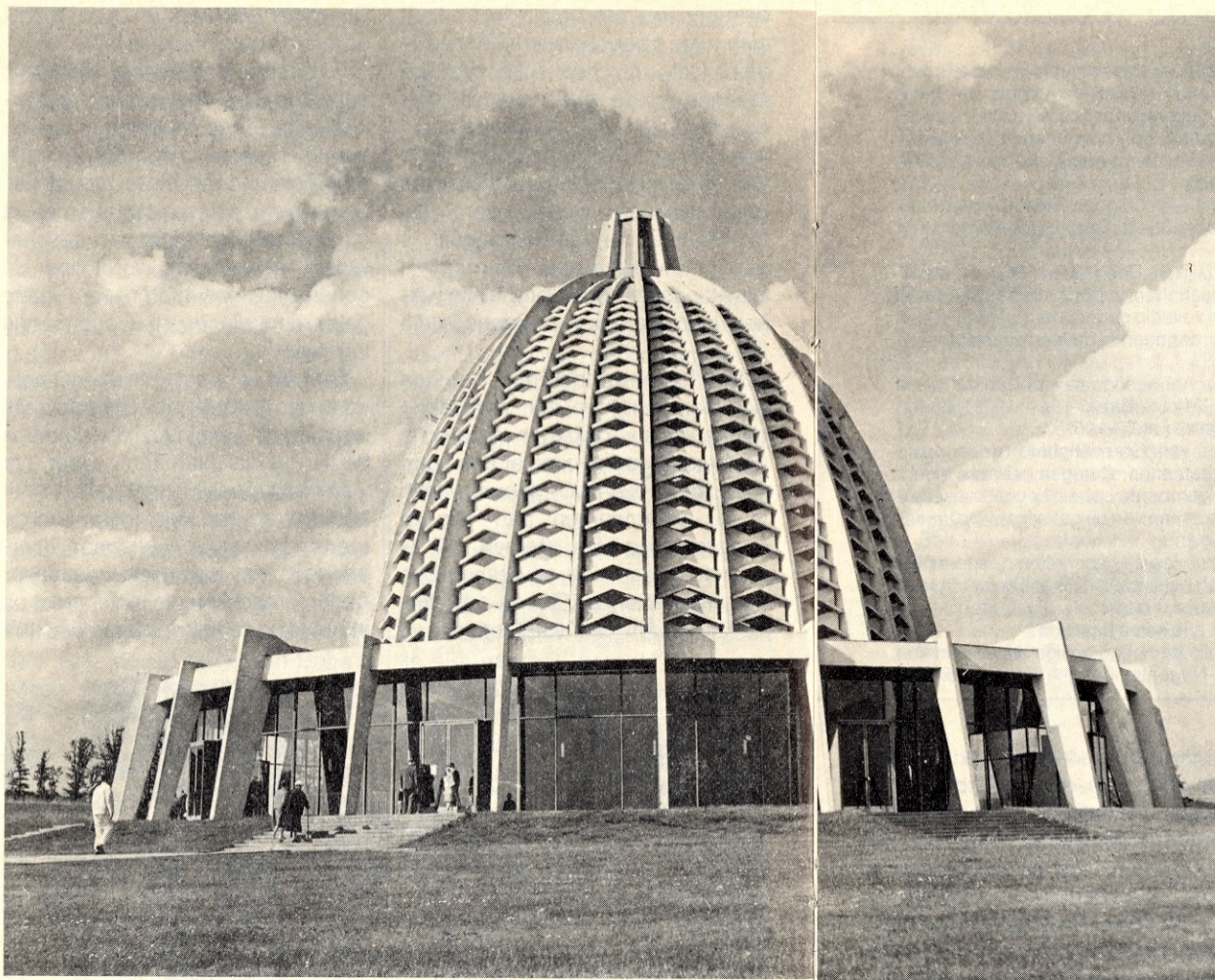
Schepper óók van Zijn woordvoerders in de geschiedenis.

Goddelijke openbaring heeft altijd hetzelfde doel: de mens van de werkelijke gezagsverhoudingen tussen hemel en aarde te doordringen, zijn begripsvermogen uit te breiden en hem nieuwe wegen te wijzen met het oog op de voortgang van beschaving. Die beweging wordt door de geestelijke krachtbron op gang gehouden die in elke openbaring vrijkomt.

De hele schepping is een uitingsvorm van God, en die is dáárdor vol onpeilbare geheimen die de mens bij lange na niet kent. Door het wetenschappelijk onderzoek en met behulp van zijn ingevingen kan de mens de natuur weliswaar doordringen en sommige wetmatigheden ontdekken die in het groot en in het klein schuilen, maar de zintui-

Mensen uit alle delen van de wereld behoren tot het Bahá'i geloof. Deelnemers aan een internationale conventie op de berg Karmel

De eerste Bahá'í tempel van Europa staat in de buurt van Frankfurt bij het stadje Langenhain

gelijke wereld is slechts een bescheiden en misleidend onderdeel van een eindeloos geheel van werelden.

Binnen die schepping neemt de mens ook volgens de Bahá'í leer een onderscheiden plaats in. Hij be-

zit immers een gave die bij alle overige schepselen en dingen ontbreekt, nl. het vermogen zijn eigen weg te kiezen en daarbij als het ware uit zijn voorgeschreven baan te springen. Daardoor kan de mens dermate veranderen, dat hij nog

maar uiterlijk op een mens lijkt maar in werkelijkheid onmenselijk is. Dat vermogen is de vrije wil. Maar bij nader inzicht blijkt die vrijheid erg betrekkelijk te zijn, want uiteindelijk kan de mens slechts op één manier dát worden waartoe hij geschapen

werd. Door daar anders over te gaan denken, voldoet hij niet aan zijn bestemming.

De Bahá'í leer plaatst de mens op basis van datgene wat hij kán zijn, op een hoge plaats. Hij lijkt op een mijn vol edelstenen die hij aan het daglicht moet brengen. Bij zijn ontstaan ontsiert hem geen erfzonde. Zijn neiging tot 'de zonde' is onlosmakelijk verbonden met zijn natuurlijke geaardheid. Wanneer hij die neiging niet zou hebben hoefde hij, die ook niet te overwinnen, terwijl dat juist de bedoeling is.

Onwetendheid

'Zonde' betekent in het Bahá'í geloof een stap doen in de verkeerde richting waardoor de afstand tot het juiste punt, het Goddelijke, groeit. De mens verlaagt zich daardoor. Eigenlijk kan hij slechts van het juiste pad afwijken omdat hij niet beter weet. Deze onwetendheid kan veranderen, wanneer hij zich opent voor goddelijke leringen. Hij kan en moet begrijpen welke kant hij in het leven op zou moeten gaan. Door dagelijks te bidden, ontwikkelt hij gevoel voor richting, en door regelmatig heilige boeken te lezen, doet hij de noodzakelijke kennis op. Daarbij brengt de meest recente openbaring uiteraard het meeste licht voort; daarin straalt de goddelijke kennis zuiverder.

Enkele gegevens over het Bahá'í Geloof

Het Bahá'í Geloof ontstond in 1844. Zijn land van herkomst is Iran. De Bahá'í denkbeelden hangen samen met het geloof in God die achter alle grote profeten gestaan waardoor deze in wezen eveneens één zijn. Het doel van openbaring is verhoging van kennis omtrent de bovennatuurlijke werkelijkheid, het op gang houden van het proces van vermenselijking van de aarde en het bezielen van enkeling en samenleving.

Het Bahá'í Geloof behoort tot de monotheïstische godsdiensten en is daarvan de jongste. Geestelijken, sacramenten en rituele handelingen komen in dit geloof niet voor.

De grondleggers van het Bahá'í Geloof zijn de Báb (1819–1850) en Bahá'u'lláh (1817–1892). Hun authentieke geschriften vormen de basis waarop deze godsdienst stoelt. Die geschriften zijn volledig gedocumenteerd en tegen ongeautoriseerde uitleg beschermd. Veranderingen in de leer zijn niet toegestaan, aanvullingen erop wel.

Het beheer van het Bahá'í Geloof is na het heengaan van Bahá'u'lláh in handen geweest van diens oudste zoon, 'Abdu'l-Bahá (1844–1921), die op zijn beurt werd opgevolgd door Shoghi Effendi (1897–1957).

Sinds 1963 is er het Universele Huis van Gerechtigheid, de hoogste bestuursinstelling van de Bahá'í wereld, bestaande uit negen gekozen leden. Binnen de grenzen van een staatkundige gemeente beheert een Plaatselijke Geestelijke Raad alle gemeenschappelijke zaken van de gelovigen. Op landelijk niveau werken Nationale Geestelijke raden.

In de Bahá'í bestuursorde berust het gezag op de geschriften (theocratisch beginsel), de gekozen Raden (aristocratisch beginsel) en de gelijkwaardigheid van alle stergerechtigde leden (democratisch beginsel). Toetreden tot de Bahá'í gemeenschap is mogelijk vanaf het 15e levensjaar.

Bahá'is komen eens in de 19 dagen en op de negen heilige dagen van hun geloof bijeen om God te herdenken. De Negentiendaagse Feesten dienen

tevens om de betrokkenheid van de leden bij het gebeuren binnen de Bahá'í gemeenschap te bevorderen. Gezamenlijke beraadslagingen is een hoog beginsel. De 'Huizen van Aanbidding' die de Bahá'í gemeenschap opricht, zijn er voor iedereen en brengen dat in hun bouwtrant tot uitdrukking. Dergelijke tempels staan al in de buurt van Frankfurt (Langenhain), in Wilmette bij Chicago, boven Panama City, in Kampala (Oeganda) en buiten Sidney in Australië. Soortgelijke gebouwen worden nu in de buurt van New Delhi (India) en op het hoofdeiland van West Samoa opgericht.

Voor Bahá'is gelden geestelijke en stoffelijke wetten, waaronder de wet van overleg, de wet tegen het onzuiver denken, spreken en handelen, de wet van liefde voor alle schepselen, ook de dieren en dergelijke. Verder moet de mens God gedenken en zijn geest dagelijks openstellen voor de leringen die in de Bahá'í geschriften staan.

Er wordt eens per jaar gedurende 19 dagen gevast, d.w.z. gedurende een Bahá'í maand. Het jaar bestaat volgens de Bahá'í kalender uit 19 maanden en 4 of 5 schrikkeldagen. Nieuwjaar valt op 21 maart (de Lentedag).

Bahá'is hoeven zich niets te onzeggen mits zij niet overdadig leven. Maar het genot van benevelende middelen (drugs, alcohol) is niet toegestaan. Huwelijk wordt als een liefdeband beschouwd; geboortebeperving is toegestaan, abortus slechts onder strenge voorwaarden van medische aard. Om te trouwen is de toestemming van de ouders vereist. Echtscheiding is mogelijk maar aan bepaalde regels gebonden.

Bahá'is verspreiden hun boodschap in het kader van plannen. Zij dringen zich aan niemand op. Hun godsdienst is in de meeste landen erkend. De Internationale Bahá'í Gemeenschap heeft een raadgevende status bij de Verenigde Naties. Het Bahá'í Wereldcentrum bevindt zich in Haifa, Israël.

Het Bahá'í Centrum Nederland (Riouwstraat 27, 2585 GR Den Haag) beschikt over een Boeken Service die binnen- en buitenlandse Bahá'í literatuur levert.

Doordat de Bahá'is dus het idee van de erfzonde niet aanvaardbaar vinden, hebben zij ook een andere opvatting omtrent 'verlossing'. Verlossing is voor hen geen bewering maar een gewaarwording: echte bevrijding uit menselijke bekrompenheid en de wetenschap, dat God iedereen liefheeft, op Zijn manier beschermt, en dat dit leven slechts het begin is van een eeuwigdurend bestaan. Daardoor valt in vele gevallen een gevoel van angst weg voor nood en het moment van sterfen. De lasten die de mens gedurende zijn leven moet torsen, worden lichter.

De Bahá'í geschriften verhalen uitvoerig van een oneindig verder leven als individu, in een hogere werkelijkheid die wij ons niet kunnen voorstellen, ook al beschikken we over fantastische verbeeldingskracht. Hier verkeren wij in soortgelijke omstandigheden als een ongeboren kind in de moederschoot dat nog geen idee heeft hoe 't daarbuiten is gesteld. De dood is eveneens een soort geboorte die je de ogen opent. En die geboorte laat na de dood ook niet op zich wachten.

Aan een letterlijke opstanding uit het graf geloven Bahá'is dan ook

niet. 'Opstanding' heeft voor hen een figuurlijke betekenis, bijvoorbeeld een geestelijk ontwaken uit de kuil die men zich met verstarde ideeën graaft.

Het leven in lichamelijke vorm houdt voorgoed op. In geestelijk opzicht komt echter geen onderbreking in ons bestaan en de daarmee verbonden vermogens, b.v. van het waarnemen van de wereld waarin wij ons bevinden. Openbaring van bovennatuurlijke feiten wil de mens juist voor dit perspectief de ogen openen. Wanneer de mens met dit uitzicht leeft, is het voor hem gemakkelijker onthecht te zijn. Hij is dan

niet uitsluitend op het verwerven en consumeren van dingen uit. Ook van het verdedigen van uitsluitend zijn eigenbelang stapt hij eerder af. Hij voelt zich daardoor veel vrijer en leeft minder krampachtig.

Kinderen van één vader

De Bahá'í leer bouwt hierop verder en laat de mensen zien hoe onzinnig het is dat hij er vooroordelen op na houdt. Al onze medemensen zijn tenslotte als kinderen van één vader die hen liefheeft en daartoe aanleiding heeft. Dat dienen wij te achten want niemand anders dan God kent

Afgevaardigden van de Bahá'í gemeenschap uit alle delen van de wereld op een verkiezingsbijeenkomst op de berg Karmel

de mens. Vooroordelen zijn een bron van menselijke ellende, en die moet uit de wereld verdwijnen. Daardoor verandert dit bestaan ten goede. Maar die menslievender wereld moet door de mens zélf verwezenlijkt worden; hij is daartoe in staat en zal de noodzaak van dit goddelijk doel in de schepping steeds duidelijker inzien. Daar zorgen ook de 'nare omstandigheden' voor waarin de mensheid terecht komt en trouwens al verkeert.

Die omstandigheden lijken op het eerste gezicht toevallig te zijn ontstaan. Maar Bahá'ís zien dat anders. In hun ogen laat de tijd waarin wij leven, al onmiskenbaar zien welke

kant wij gezamenlijk op moeten. Daar zit een merkwaardige dwang achter. Als wij daaraan niet toegeven, verergert de situatie van de hele samenleving. Hieraan kunnen wij aflezen hoe 't eigenlijk moet en in welke richting de wil van God ons stilzwijgend duwt. Een sprekend voorbeeld is de vereiste om de oorlog voorgoed af te leren en onze gedachten en middelen uitsluitend met vreedzame en opbouwende bedoelingen te gebruiken. Zolang wij dat achterwege laten, hangt ons de meest angstaanjagende oorlog van de wereldgeschiedenis boven het hoofd.

Bahá'ís zijn ervan overtuigd, dat

de wereldvrede op een bepaald moment iets vanzelfsprekends zal zijn, alleen al omdat er geen andere keus meer is. Maar die grote en eeuwige vrede is dan wél het resultaat van goddelijke planning die vanaf het begin dat doel heeft gekend.

Bahá'ís piekeren dus niet over de ondergang van de wereld. Hetgeen daaromtrent in de Bijbel staat, vatten zij uitsluitend figuurlijk op. De wereld blijft bestaan maar er zijn wél andere tijden aangebroken waardoor heel wat om ons heen ingrijpend aan het veranderen is. Daar gaat de mens zich bij aanpassen. Hij zal wel moeten.

Bahá'ís hebben vanuit hun geschriften een optimistische kijk op de toekomst, ook al houden zij rekening met nog heel wat beproevingen die de mensheid zal ondergaan voordat haar stelsels en ideologieën aan de eisen van onze tijd voldoen. Maar op den duur zal het inzicht zegevieren, dat er écht geen andere weg is dan het spoor dat naar een onvoorstelbaar land leidt: een wereld waarin alle mensen door dezelfde politieke en maatschappelijke orde beschermd zijn, en dat is dan het 'rijk van God'.

Eenheid tussen alle bewoners van deze planeet is in de ogen van Bahá'ís de noodzakelijke en onvermijdelijke stap die op het ontstaan van kleinere maatschappelijke verbanden in het verleden volgt. Ook in het gemeenschappelijke leven van de mens doet zich natuurlijke evolutie voor: een opstijgende ontwikkeling van eenvoudige naar inge-

wikkelde levensvorm. Dat proces is begonnen met het gezin als de hoogste georganiseerde vorm van samenleven en leidt nu naar een geweldig gecompliceerd organisme: wereldeenheden.

Wereldvrede en eenheid van de mensheid, de twee grote idealen waar het Bahá'í geloof indringend van getuigt, lijken een utopie. Maar als wij ons de vraag stellen hoe wij op deze aarde ooit onbevreesd willen leven met atoomwapens en dreigende ellende om ons heen, vormt dit droombeeld de laatste kans. De mens heeft nog nooit voor een grotere uitdaging van zijn vermogen tot aanpassen gestaan.

Het Bahá'í wereldmodel

Maar Bahá'ís putten zich geenszins uit in dromerige lofzangen over de moderne versie van de heilstaat. Hun concept van één wereld vormt tenslotte een onderdeel van verbijsterende onthullingen over de hele achtergrond van het ontstaan van de aarde en haar plaats in een schitterend Universum. Daarbij staat hen een uitgewerkt model van die nieuwe aarde voor ogen, met een wereldstatenbond, een supranationaal hof van justitie dat zijn vonnissen ten uitvoer kan leggen zoals nu de gerechtshoven op nationale schaal; met een soort wereldpolitie-man die doeltreffend kan opereren zodra één van de bondsstaten de vrede tracht te verstoren.

In dat Bahá'í wereldmodel is sprake van het gezamenlijk bezit van alle bodemschatten; een econo-

mische orde waarin winstbejag niet langer het voornaamste doel is; een evenwichtige verhouding tussen arbeid en kapitaal en een belastingsstelsel dat het opeenhopen van rijkdom tegengaat terwijl de sociaal zwakkeren volwaardig meetellen.

Alle kinderen zullen in die wereld dezelfde tweede taal leren zodat alle mensen met elkaar kunnen omgaan en de hele mensheid onbelemmerd gebruik kan maken van een steeds verfijnder systeem van communicatie, vervoer en transport.

Volgens de Bahá'í leer zal iedere bewoner van de aarde gelijke kansen krijgen voor zijn of haar ontwikkeling. In die nieuwe wereld zal er geen armoede meer zijn en komt er een eind aan vernedering. Geleerden kunnen dan hun beste krachten

wijden aan het oplossen van medische en psychische vraagstukken, aan ideale opvoedingsmethoden en aan technische procédés die de natuur geen kwaad meer doen.

Uiteraard zijn mannen en vrouwen gelijkwaardige partners en kinderen niet meer 'bezit' maar een kostbaar goed dat God de ouders toevertrouwt. Kunsten zullen bloeien als nooit tevoren en weer gemeenschappelijke monumenten voortbrengen zoals in het verleden maar dan nog op veel grotere schaal. De mateloos grote steden zullen in die wereld van morgen verdwenen zijn, want ze kosten de mens zijn ziel. En de mens zal weer prachtige gebouwen ter ere van God oprichten, met open deuren naar alle kanten, bestemd voor iedereen die in een verheven sfeer wil bidden of mediteren. Het prototype daarvan hebben de Bahá'ís inmiddels al op ieder continent gebouwd.

Want die nieuwe wereld zal de huidige crisis van het geloven in God achter de rug hebben. Zelfs wetenschappelijke ontdekkingen dragen ertoe bij, dat de mens nooit meer zal beweren, dat God niet bestaat. Hij zal dat kunnen afleiden uit datgene wat hij wéét. Geloof gaat daardoor heel iets anders betekenen, nl. het voortdurend rekening houden met de hogere wil en wijsheid.

De 'maar's' die een dergelijk denkbeeld oproept, berusten op de ongunstige ervaring die de mens

Bahá'í Huis van Aanbidding in het bergland van Panama

Het Bahá'í symbool is een teken voor de verbinding die via de Profeet tussen God en mens bestaat

met de mens in het verleden heeft opgedaan. Maar doordat de toekomst niet zonder meer een vervolg op gisteren is maar werkelijk iets nieuws, zegt die ervaring weinig. Bahá'is hebben een speciale reden voor hun optimistische kijk op morgen. De ongekende dingen zullen zich voordoen omdat God het wil.

En hier ligt dan ook de kern van het geloof van de Bahá'is. Zij stellen namelijk, dat het gebeuren in de wereld sinds de vorige eeuw onder invloed staat van een soort zonsopgang van grote pracht die voor het oog onzichtbaar is, maar niet voor het geestelijk waarnemingsvermogen van degenen die de schellen van de ogen vallen.

Openbaring is vergelijkbaar met een zonsopgang waarin de mens innerlijk ontwaakt uit zijn slaap. De duisternis van de nacht waarin de vleermuizen van schichtige gedachten fladderen, is voorbij. Voor het eerst in de geschiedenis is meteen de hele mensheid in dat 'licht' gedompeld.

Alle profeten uit het verleden hebben een dergelijke 'dag' aangekondigd. De Joden verwachten dat dan de Heer der heerscharen verschijnt, de Christenen zien dan de wederkomst van Christus in de heerlijkheid van de Vader tegemoet, Moslems rekenen op het verschijnen van de Heer van het wereldoordeel, de Hindoes weten, dat dan opnieuw Sri Krishna zal opdagen, en de Boeddhisten verwachten de Boeddha Maitryia die de 'Liefdevolle' wordt genoemd. Maar als we nagaan welk soort gebeuren achter

dit soort benamingen schuilgaat, verwachten allen meer of minder hetzelfde.

Bahá'u'lláh

En nu de Bahá'is. Zij doen een stap die binnen de oudere godsdiensten niet mogelijk is. Waar deze slechts een komend gebeuren verwachten, gaan de Bahá'is nu ervan uit, dat dit gebeuren inmiddels al is ingetreden. Zij zijn de overtuiging toegedaan, dat de komst van één Manifestatie van God voor alle mensen samen gedurende de vorige eeuw heeft plaatsgevonden. Dat is naar hun geloofsovertuiging de oorzaak van de huidige moeilijkheden in het bestaan van de mens. De mensheid houdt daar namelijk nog geen rekening mee en raakt hierdoor steeds dieper in conflict met God.

Dat brengt ons terug naar Perzië waar de Báb in 1844 de spoedige komst van de Beloofde van alle volkeren had aangezegd. Negentien jaar later, in 1863, deed zich aan de oever van de Tigris, niet ver van het oude Babylon, iets merkwaardigs voor. Daar verklaarde een uit Perzië verbannen edelman in een tuin vol rozen en nachtegalen, dat Hij degene was die door de Báb werd aangezegd. Er gaat zoveel geestelijke glans van Hem uit, dat de Bahá'is Hem Bahá'u'lláh noemen, d.w.z. de heerlijkheid Gods.

Bahá'u'lláh werd in 1817 in Teheran geboren, niet ver van het middelpunt van een oud-perzisch rijk dat het stempel van een andere grote profeet droeg, Zoroaster of

De graftempel van de Báb

Zarathoestra. Hij was de oudste zoon van een minister aan het hof van de Shah, zou diens voorrechten en bezittingen overnemen maar verkoos een weg die naar de duisterste kerker van Perzië leidde en daarna naar een ballingschap van veertig jaar. Hij volgde dus het oude pad van vernedering, haveloosheid, afstraffing en volstrekte eenzaamheid dat alle Manifestaties van God moeten betreden.

Bahá'u'lláh kwam op die manier in 1868 in de oude vesting van Akko in het toenmalige Palestina terecht. Daardoor ging de in de nabijheid daarvan gelegen berg Karmel in figuurlijke zin 'spreken', want Bahá'u'lláh ontvouwde daar gedurende zijn ballingschap zijn leer voor de wereld. Zelfs een profetisch boek uit de Bijbel kreeg reële betekenis. De berg Karmel zou immers volgens de profeet Jesaja 'de heerlijkheid des Heren' aanschouwen.

Bahá'u'lláh stierf in 1892 nadat hij

de machtigen der aarde in brieven had opgeroepen op de tekenen van de tijd te letten en de mensheid vrede en gerechtigheid te schenken. Hij verkondigde wetten voor een nieuwe aarde onder een nieuwe hemel, voor een nieuwe wijze van samenleven onder een uitspansel van stralende ideeën. Daar gaat zoveel aantrekkingskracht van uit, dat steeds meer mensen er het heil in zien.

Vele van de door Bahá'u'lláh geopenbaarde beginselen werken in de moderne wereld al door en veroveren gestadig de geest van de mens. Maar verhoudingsgewijs weinig mensen zoeken de bron daarvan op de juiste plek. De Bahá'is hebben er een verklaring voor: Bij zonsopgang is immers niet iedereen meteen klaar wakker. Maar als de mens de vensters van zijn geest niet door luiken gesloten houdt merkt hij vroeger of later hoe laat het al is.

Günter C. Vieten, Correspondent in Nederland van de Duitse en Oostenrijkse radioomroepen en reizend reporter van het internationale tijdschrift GEO dat in Hamburg, Parijs en New York verschijnt. Heeft een natuurwetenschappelijke schoolopleiding, doorliep een school voor de journalistiek, schreef voor vele buitenlandse bladen, vestigde zich in 1955 in Nederland, sloot zich in 1961 bij de Bahá'í gemeenschap aan en publiceert regelmatig onderwerpen die met het verschijnsel 'Bahá'í' samenhangen.

30-11-79

SISO: 289

DE AO-VERZAMELBAND

De AO-verzamelband is de beste manier om uw AO's jarenlang in top-conditie te houden, zodat u steeds weer een beroep kunt doen op die enorme bron van informatie.

In de verzamelband kunt u 50 boekjes (een complete jaargang) bewaren en de nummering kunt u door middel van een etiketje op de rugzijde vermelden. Deze praktische verzamelband kost u slechts f 8,50. (Bfr. 120)

U kunt hem bestellen door dit bedrag te storten op rekeningnr. 551599 t.n.v. Stichting IVIO / AO-reeks onder vermelding van AO-verzamelband.

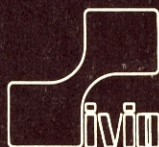
redactie en administratie:
Stichting IVIO,
Maerlanthuis
Postbus 37
8200 AA Lelystad
tel. 03200-26514

Redactie: C. Meinhardt

postgiro Nederland 551599
postcheck België
000-0130850-94
gemeentegiro A'dam A4555
Bank: NMB, Lelystad
rek.crt.nr. 66.27.11.653

Omslag: Bert Kooman

Abonnementsprijzen	per jaar	per halfjaar
Nederland	f 46,—	f 26,—
België	Bfr. 660	Bfr. 370
Overige landen	f 75,—	
Losse nummers	f 1,75	
Proefabonnement	f 11,50 (3 mnd.)	
Verzamelband	f 8,50/Bfr. 120	

Maerlanthuis, Lelystad